

ДІД ГАЗУЄ, ВНУК КЕРМУЄ

Не біда, що внукові аж... сім років

Віталій ТАРАСЮК.

Колись разом із ровесниками-підлітками допомагали колгоспу скиртувати солому. Звісно, на скирті вправлялись дорослі, а ось тринадцяти-, чотирнадцятилітнім козакам доручали управляти волокушею. Хто знає цю роботу, той погодиться: не з медом там було, бо у нестерпну спеку у хмарах пилюки не кожен міг витримати. Однак у цій літній виробничій практиці хлопців приваблювали не тільки заробітки – тоді випадала нагода покермувати трактором. Саме живна у колгоспі для багатьох моїх однолітків стали першими у житті курсами із тракторної практики, на яких оволодівали азами цієї справи. І хоч заняття проводилися у польових умовах, інструкторами були сільські трактористи Святослав Безецкий, Святослав Безноско, Василь Тарасюк, Євген Бобрук, Дмитро Гачевський та інші і механізаторський вусебуч не претендував на відповідний юридичний статус, хлопці успішно оволоділи навиками і часто-густо виписували тракторами віражі на живному полі. Згодом дехто із них захопився технікою, яка і стала чи не головним змістом життя...

А ось Назар Б'ялковський (на фото) із Муравиці з'явився на світ, коли колгоспи, як кажуть у селах, розвалили, натомість людям запропонували так звану аграрну реформу. Що воно таке ота реформа і з чим її істи? – мабуть, її ідейні натхненники самі не знають, бо усе міряли у високих кабінетах на свій чиновницький розум, а не на селянський досвід. Ота горе-реформа і призвела до того, що у селах стали обзаводитися кінськими силами і «сталними кіньми».

Старенький трактор Т-40 придбав і муравицький газда Федір Б'ялковський. І сталося так, що техніка стала не тільки опорою у хазяйських справах, а й навчальним посібником для семирічного внука Назара.

У Назарчика, очевидно, потяг до техніки запрограмований у генах. Батько Федір Федорович пригадує, що уже у дворічному віці син виявляв зацікавленість до вслякого заліззячка, а з батьком частенько катався на «Яві» і вперше спробував керувати мотоциклом. Звісно, батько страхував сина. У чотирирічному віці Назару подарували велосипед, а цьогогоріч на іменини – гірський велосипед. Але до цього часу він уже «освоїв» мотоцикл «ИЖ-Планета-5», яким не тільки самостійно керує, а й сам переключає передачі. Зрозуміло, що їзда відбувається зі страховкою батька і не на «шумахерівських» швидкостях.

Ну а з дідусем Федором Миколайовичем Назар змалку на тракторі. Обое сіють, орють, культивують. Хлопчаина вмоцнувався поруч із дідусем і пильно стежив за його рухами. Не дивно, що без будь-яких пояснень він навчився керувати Т-40. І тепер він залюбки здає іспит батькові, відповідаючи, де має бути ліва чи права рука, нога, коли включаєш реверс, блокування і т.д.

Назар уже самостійно під'їжджає трактором у полі, знає чимало господарських премудростей, навіть про «скрипку», якою дідусь засіває города, може детально розповісти. Йому подобається керувати технікою, а також цікаво, як взаємодіють численні болти, гайки, гвинти, шурупи у механізмах. А ще він безпомилково розрізняє різні марки тракторів і автомобі-

лів. Коли я хотів його сфотографувати у тракторі МТЗ-80, то він відразу наголосив, що то «білорус»...

А взагалі у Назара уподобання, які дещо відрізняються від захоплення його ровесників. Скажімо, якщо більшість любить футбол, його приваблює волейбол. А якби був дорослим і мав змогу придбати автомобіль, то зігнував би «Мерседеси», «Ауди», «Шкоди» та іншу «забугорну» техніку, а купив би «Ладу». Зрештою, навіть не легковики його стихія. Як виросте каже, то обов'язково придбає мотоцикл МТ-16.

Назар зізнається, що не полюбляє читати книги. Очевидно, лаври літератури йому не світять. Можливо, реалізує себе у царині техніки. І хоч зарано про це вести мову, бо цього року він переступив поріг лише другого класу ЗШ №1, але реалії свідчать про те, що Назар може претендувати на звання наймолодшого в Україні тракториста чи мотоцикліста. І хоч воїнських курсів не має, але уміння вистачає...

Хтозна, може, дідусь Федір Миколайович із Муравиці стане провісником долі внука, як для багатьох моїх ровесників такими провісниками стали колгоспні механізатори. Вони залюбки ділилися вміннями зі своїми юними односельцями і благословили на трудове життя багатьох хлопців.